

III. évfolyam, 1. szám. Megjelenik havonta egyszer. Budapest, 1912. január.

Kiadóhivatal: VII. ker., Erzsébet-körút 48. sz. I. em. — Előfizetési díj egész évre: csak 50 fillér.

Kedves olvasóinkhoz.

Jelen számmal a Békeharang harmadik évfolyamába lép. Munkatársainak megköszöni segítségüket, olvasóinak pedig szíves szeretetét, melylyel a lapot havonkinti látogatásakor fogadták és néhány ajtó felé útbaigazították. Nagyon örvend a Békeharang, hogy szetettel hazánkban itt-ott igaz barátokat szerzett és a jövő évre is igéri, hogy amint erejéből kitelik, mindent megtesz, hogy az egyes számok változatosak és érdekesek legyenek. Az olvasóktól jött különös kívánságra ez évben meg fog jelenni egy sereg oly cikk, mely különösen a metodista egyház lényegéről, céljáról, történelméről és munkájáról fog szólni. Úgy tervezzük, hogy már a jövő számban ezt meg is kezdjük. A jelen számból minden előfizető több példányt kap, hogy a régiekhez új barátok szereztessenek. Hisz nem volna túlságos nehéz az olvasók körét megduplázni.

Vajha az Úr áldása nyugodnék az új évben is a Békeharangon és vajha munkája arra szolgálna, hogy az Ur országa e hazában buzgón tovább építtessék.

"Az Úrnak kegyelmességét hadd énekeljem örökké." 200M. 87. 2.

I.

Igen, énekeljete és magasztaljátok az Istent, hirdessétek az ő nagyságos dolgait.

Az én részem kies helyre esett, nyilván szép örökség jutott nekem. Ő a mi reményiségünk, Istenünk, bizodalunk gyermekiségünkől fogva. Eleséggel megáld gazdagon, szegényeinket jóltartja kenyérrel. Lelkünket megvidámítja, az igazság ösvényén vezet. A halál árnyékának völgyében vesszeje és botja megvigasztalnak. Felragyogott részünkre, mint a hajnali csillag, mely örömmel akarja besugározni a világot és megépíti abban a béke és jóság menyországát. Ezért követ bennünket az Isten jósága és kegyelmessége életünk minden napján és az Úr házában lakozunk hosszú ideig, azaz szent közösségében, a Jézus vére által szerzett tisztaság fényességében. Az Úr méltatott minket arra, hogy munkatársai lehessünk a nagy mezőn és munkánk nem vala hiábavaló. Hogyne énekelnök és magasztalnök az Úr nagy csodáit az emberek fiai között!

Ha ezt meg nem tesszük, úgy ez rút hálátlanság és megérdemelnök, hogy a most elmúlt és a jövő ujév között Isten megvonja tőlünk kegyelmét. Aki hálával áldozik, az dicsőít engem és ez az út az, melyen megmutatom az Istennek szabadítását.

Ez az út az, melyen könnyebben folyik minden munka rendje. Moffat, Afrika apos-

tőla igen jó példát mondott erről. Egyszer a karácsonyi ünnepekre egy távoli ponton új missziói állomást akart felállítani, néhány emberével, eleséggel és vízzel fel is kerekedett oda. Szinte megfoghatatlan módon a vezető eltévesztette az utat. Az emberek már négy napja ide-oda bolyongtak a nagy sivatagban és eltikkadva a szomszúságtól lerogytak a földre. Sőt Moffat bátorsága is elcsüggedt. Az egyik kaffer, egy megtért lélek, feltápáskodott helyén és előbb suttogva, később hangosabban és lelkesebben rákezdett egy szép angol énekre:

Oh, mily drága név ez: Jézus!
Oh mint enyhít minden kint!
Boldogság, öröm és béke,
Mit a hívő szívbe hint!
Mily édes, hogyha cseng,
Ha a Jézus neve zeng!
Oh milyen szépen cseng,
Ha a szív Jézusról zeng!

A többiek hallgattak s csodálkoztak, hogy egy szomszúságtól holtfáradtra gyötört ember hogyan tud ily dicsőnekre fakadni? De a kaffer minden következő verset még lelkesebben énekelt el, annyira, hogy előbb az egyik, aztán a másik ember vele énekelt. „És“ beszéli Moffat „az utolsó verset már mindnyájan énekeltük:

Énekeljük buzgósággal
Ezt a dicső, szép nevet.
Amíg lelkünk menybe szárnyal
S nála talál menhelyet.“

„Elfeledkeztünk éhségről, szomszúságról. Az Úr magasztalása új erőt adott. Ujból nekiindultunk az útnak. Valahogy megtaláltuk a helyes járást. Elvégeztük a munkát, melynek mai gyümölcse egy virágzó missziói telep.“

Menj és cselekedj hasonlóan.
(Vége köv.)

H. H.

A metodista egyházkerületi predikátorgyűlés Bécsben.

Érdekes és épületes érdekezletre gyűltek össze a metodista egyháznak Magyarország és Ausztria területén működő predikátorai Bécsben az 1911. év november 28—30-ikára, hogy ott szellemileg építsék egymást. Az ilyen gyűlések rendszerint igen érdekesek szoktak lenni s éppen ezért predikátoraink teljes számmal jelennek meg azokon; így történt ez most is. Dacára a hosszú és fárasztó utazásnak, mely sokszor állomásaink szétszórta volta miatt (Budapest, Ujvidék, Szenttamás, Trieszt, Grác) 20—24 órát is megtart egyfolytában, mégis egyházkerületünk valamennyi predikátora — a trieszti kivéve, aki a sok mentési munkára való hivatkozásal kimentette magát — megjelent.

Az ifju predikátorok már nov. 27-én érkeztek meg Bécsbe, hogy idejekorán le- vizsgázhassanak, hogy azután a gyűlés akadálytalanul folyhassék le; 28-án a délutáni órákban a többiek is megérkeztek, kiket az előbbiekkal együtt a Bethánia-egylet főnöknője, *Luczia* testvér és *Melle Ottó* egyházkerületünk szuperintendense láttak vendégül. Este $\frac{3}{4}$ óraker megnyitó ünnepi istentisztelet volt az I. számú hitközség imatermében, melyet az ezidőszerint Bécsben állomásozó Melle szuperintendens atyánkfia nyitott meg szívből fakadó imával. Ima után a Bécs II. számú hitközség vegyes énekkara adta elő az „Isten hozott testvérek“ című éneket, melynek elhangzása után ismét Melle atyánkfia lépett az emelvényre és gyönyörű szavakban üdvözölte a predikátor testvéreket, mint a bécsi anyagyülekezet gyermekeit, mert Bécsből terjedt el a metodizmus úgy Ausztriába, valamint Magyarországra is és ezért olyan érzéssel kell a predikátornak az itteni gyülekezethez jönnie, mint a gyermek rég nem látott édes anyjához; a gyülekezet is úgy fogadja a predikátorokat, mint édes anya szerető gyermekeit, tárt karokkal, örömmel, szeretettel s ebben az értelemben mond a gyülekezet nevében szívélyes „Isten hozott“-tat.

Az üdvözlő beszéd elhangzása után, *Borgmann* gráci predikátor mondott valóban lélekébresztő prédikációt, a *Birák* könyve V. r. 31. vers eme szavaihoz: „Akik téged szeretnek, tündököljenek mint a kelő nap az ő erejében.“ Az egész beszéd alatt éreztük az Úr lelkének működését szíveinkben, sőt e sorok írója még sokáig hálás szívvel fog megemlékezni amaz estén hallottakra s remélhetőleg vele együtt mások is.

Másnap, nov. 29-ikén, reggel $\frac{1}{2}$ óraker kezdődött a gyűlés, amit imaóra előzött meg, melyet *Mann*, Bethániaegyleti igazgató vezett, Korintusi II. levél 3. r. 4—12. és 18. versei alapján szólott az egyházi szolgának Istentől való elhivatásáról, arról a dicsőségről, amely körülövezi mindazokat, akik lélekben szolgálják Istent; a szeretetről, melyet a bűnösök iránt kell éreznünk és a fáradhatlan munkáról az Ó egyháza építésén, stb. Hallgatva az Úr eme öreg szolgáját, amint ott állt és tanított galambósz fejjel, csendesén, szeliden, alázatosan: a szeretett tanítvány, János jutott eszembe; így állhatott ő is régen, amikor vallást tett arról, aki vala a kezdetben, kinek beszédét hallgatta, kit szemével látott, kire nézett és kit kezeivel érintett: az életnek beszédéről.“ (János 1. lev., 1. r., 1. vers) A magasztos tanítás után meghajtottuk fejünk, térdünk a mi alkotó Istenünk előtt és buzgó imába merültünk, kérvén a mi édes mennyei Atyánk áldását gyűlésünkre.

Azután következtek a dolgozatok föl- olvasásai. Elsőnek Melle Ottó szuperinten-

denst hívta föl a gyűlés, aki „Schleiermacher mint teologus“-ról tartott szép és tanulságos fölolvastást.

Másodiknak *Méhner A.* Ujvidékről olvasta föl nagy tudással és körültekintéssel írt művét: „Az egyházi fenyíték alkalmazása az apostoli korban.“ Világosan láthattuk ezen fölolvastásközben, hogy az apostolok hol és mikor, milyen bűnök elkövetéséért és milyen mértékkel szabták ki azt. Láttuk, hogy az apostolok mindig szem előtt tartották isteni mesterök erre vonatkozó tanait: „Minden bűn és káromlás megbocsáttatik az embereknek, de a Szentlélek ellen való káromlás nem bocsáttatik meg az embereknek.“ (Máté 12. r. 31—32. v.; Márk. 3. r. 28—29. v.) Az erőtlenekeket hordozták, a gyengéket támogatták, a tudatlanokat tanították és a kisebb bűnbe estekért imádkoztak. (Rom. 14. 1; 15. 1—7; Korintus 2. l., 2. r., 1—11; Gal. 6. 1—2; János I. l. 5. r. 16, stb.) De kérelhetetlen szigorral léptek fel ott és azokkal szemben, akik a Szentlélek ellen vétkeztek, mint azt látjuk, az Ap. Csel. V. r. 1—11; Timotheus I. l. 1. r. 20. v.; Péter II. l. 2. r. 10—21; Judás I. 5—19. v. és Zsidók I. 10, 26—27; így tettek az apostolok. Ezek után érthetjük meg azt, hogyan terjedhetett a keresztyénség, dacára a legrettenetesebb üldözéseknek. Vajha a mi gyülekezeteinkben is úgy lenne!...

Délután *Borgmann* atyánkfia a pásztori levelek jelentőségéről, majd pedig ismét *Mann* a Bethánia egyesület keletkezése, fejlődése, hivatása és működéséről szólt, végül pedig föl-hívta a predikátor testvéreket, hogy hassanak oda a gyülekezet leánytagjainál, hogy minél többen adják át magukat az Úr szolgálatába azáltal is, hogy lépjenek ezen magasztos egyesületbe, melynek főfeladata a szenvedő emberek ápolása.

Este $\frac{3}{4}$ órákor a II. számú hitközség imatermében volt istentisztelet, hol *Melle Herman* verbászi predikátor mondott nagyhatású prédikációt, Máté 13. r. 31—32. verseiből.

30-ikán d. e. $\frac{1}{29}$ órákor vette kezdetét az előző napon este félbeszakadt gyűlés. *Funck*, a budapesti predikátor bibliaórával vezette be a gyűlést, a János ev. 8. r. 12—20. versei alapján mutatott rá Jézusra, mint a világ világosságára.

Majd a távollevő *Dardi*, trieszti olasz predikátor munkáját, melyet postán küldött be, olvasta föl a gyűlés megbízása folytán *Méhner* az ujvidéki predikátor, „A metodista egyház állapota Ausztriában“ címen.

Ha ezt a fölolvastást hallotta volna olyan magyar honpolgár, aki az 1895. évi 43. törvényt a vallás szabad gyakorlatáról, ismeri, bizonyonnyal így kiált föl: Rettenetes, hogy ilyen törvények még léteznek, műveltnek híresztelt nyugati államban!

Délután 3 órákor kirándultunk *Schönbrunnba*, ahol azután tovább folytattuk a gyűlést, megállapodtunk abban, hogy 1912. év ápril hó 24—25-én Budapesten jövünk össze, ha az Úr velünk lesz.

Este azután $\frac{3}{4}$ órákor volt a predikátorok *szeretetünnepélye*, melyen minden jelenlévő predikátor bizonyosságot tett az Úr szeretetéről és támogatásáról, amelyet az Ő szolgálatában munkaközben tapasztalt. E sorok írójának is volt alkalma néhány szóval elmondani az Úr támogatásáról tapasztaltakat a magyarországi munka közben; természetesen magyar nyelven, amit *Melle* szuperintendensünk fordított németre. Több ének és ima elhangzása után $\frac{1}{2}$ 10 órákor a gyülekezet és a gyűlés véget ért.

Isten áldása legyen a munkán, melyet az Ő dicsőségére és a lelkek üdvére végzünk.

Kuszli M.

Az evangelium ereje személyes bizonyosságtevés.

Írta: Trotter M.

Abban az időben, mikor Jézus megtalált, az egész világon senki sem törődött velem, egyvalakit kivéve. Ez a kivétel édes anyám volt, aki szüntelen imádkozott értem. Hála istennek, hogy ily édesanyát adott. Atyám bizony gonosz életmódom miatt egy éjszaka sem aludt kevésbé jól. Egyszerűen nem törődött velem sokat, volt barátaim szóra sem méltattak. Ha volt valaha embernek joga a Jézust áldani, én vagyok az. Erős kézzel kiragadt a fertőből és amúgy piszkosan, züllötten, részegen magához felemelt.

Éveken át iszákos voltam. Talán sohasem voltam abban az időben józan. Nyomoruult módon csavarogtam az utcán. Ezért kell Jézust különösen áldanom. Nem szidott össze, mikor jöttem. Úgy fogadott el, ahogy jöttem. Nem voltam ám mindig olyan. Anyám szelid volt és térdein imádkozni tanított. Korán rossz társaságba kerültem. Testvéreim is ittak. Most azonban hál' Istennek mind túl vagyunk rajta.

Sok ember bolond módon azt hiszi, hogy valaki iszákos lesz, mert úgy akarja. Ráfogják, hogy haszontalan ember. Ez pedig nem igaz. Mondom, nincs egy iszákos sem, ki azzá akart lenni. Józan, rendes életet élne, ha a jó útra igazítnátok. Szól ez minden egyéb bűnös szenvedélyre is.

Mikor 21 éves lettem, elvettem feleségül egy derék falusi leányt. Azt mondták neki, nem illel hozzá, de ő mitsem törődött az aggodalmakkal. Nagyon is ráfizetett, mert hat év következett, milyen hat év! Telve a legnagyobb nyomorúsággal. Az iszákos soh-

sem szenved egymaga. Vele szenvednek anyja, testvérei, felesége, gyermekei, az ártatlanok. Talán szereti is gyermekeit, de nem maradhat meg józannak, csak azért, hogy gyermekeit eltarthassa. Nekünk is gyermekünk született, örültem is neki, de nem tudtam józannak maradni. Azt mondta feleségem: „Ha megint olyan csúf leszel, mint előző este, akkor inkább haza se gyere.“ Kimaradtam. De annál rosszabb lett. Elvesztettem munkahelyemet is és végül mindenütt elutasítottak.

Mit kellett szegény családomnak szenvednie, el se tudom mondani. Csak azt akarom mondani, hogy miként kezdődött missziói tevékenységem. Egyszer csak reggel valaki kihív az egyik ocsmány bünbarlangból, hogy hamar menjek haza, otthon beteg valaki és látni akarnak. Valahogyan hazabotorkáltam. Midőn hazaértem a padlásszobába, hát feleségem fel s alá futkos kezén a kis gyermekkel, aki már holt volt. Az asszony utolsó szoknyáját csavarta a gyermek köré, hogy meg ne fagyjon. Ahogy belépek, rögtön meglátta rajtam, hogy mint vagyok. De mégis felém jött, karjait nyakam köré fonta és esdekelt: „Soha ne tedd többé, e holt gyermek kedvéért!“ A gyermek megtört szeme pedig az ég felé meredt. E pillanat mintha elhívott volna. Kezemet a szegény gyermekére tettem és megfogadtam, sohasem iszom többet. Meg is akartam tartatni, de nem tudtam. Mielőtt még csak el is temették a kis porontyot, máris úgy beittam, hogy már látni sem tudtam. A bün legnagyobb örvényébe sülyedtem. Kevés butorunkat az utcára vitték és elárverelték. Az asszony beteg lett. Nem maradhattam a városban. Ekkor felkerestem valahogy a missziói gyűlést. Itt hallottam először, hogy Jézus még az iszákost is elfogadja. A gyűlés végén a predikátor felhívására, hogy ki akarja a Jézust keresni, én is felálltam. Mindenki elfordult tőlem, de Jézus megtalált. Újra meghallottam a régi históriát, amire egyszer anyám tanított, hogy Jézus eljött e világra a bünösök megváltására. Majd visszatért az emlékezés boldog gyermekkoromra, de az Úr erős kézzel kivezetett régi életemből. Az iszákosság rabláncai lehullottak. Többé nem ismertem kísértést. Borbélységhez fogtam, nemsokára boltot nyitottam. Vendégeimnek sokat beszéltem az engem ért isteni kegyelemről. Később egy reklámügynökség alkalmazott. Azután kereskedelmi utazó lettem. De mindenütt a Jézus megmentő irgalmáról is szóltam. Végül meghívtak, hogy Grand-Rapids helységben az elzülötték között létesített missziói munkát vegyem át. Elvállaltam és ma is itt vagyok.

De hogy is tudtam ily missziói munkát elvállalni? Csakis úgy, hogy az Úrtól kér-

tem segítséget. Férfiakhoz talán tudtam volna szólni, de már az első összejövetelen több volt az asszony, mint a férfi. Kértem az Istent, hogy adjon erőt az asszonyok között is bizonyoságot tenni. Hárman felálltak, hogy átadják magukat Jézusnak és még ez este megmentettek.

Akor még alig tudtam írni, olvasni. De mindent az Úrra bízom. Azután Northfieldbe mentem. Ott a bibliaolvasásra tanítottak. Alig tudtam betelni a Biblia csodálatos igéivel.

A missziói csarnok mihamar kicsinynek bizonyult. Új csarnokot építettünk 750 helylyel. Az országban 32 misszióval vagyok összekötésben. Évenként körülbelül 34 ezer mértföldnyire utazom. A grandrapidsi presbiterium jónak találta predikátorrá avatni. A munka terjed és azon vagyunk, hogy az operaházat kibéreljük 3200 ülőhelylyel. Azért mondom mindezeket, hogy megmutassam, mit cselekedhet az Úr. Ha így megáldja a munkát, amit én végzek, egy volt iszákos, mily nagyot tehet azok révén, kik nem voltak azelőtt oly mélyen!

Az átható tekintet. Jel. 1, 14.

Azt írják egy nagy és híres athéni szobrászról, hogy művein még az apró részleteket is a legnagyobb gondossággal dolgozta ki, bár az ilyen apró részletet, bárhová állították fel a szobrot, úgy sem lehetett észrevenni. Egyszer egy barátja azt a megjegyzést kockáztatta, hogy valami különös gondosságra nem volna szükség, úgy sem látszik. Erre azt felelte a művész: „Az Isten szemei a rejtett helyre is ellátnak!“ Mennyire meg szégyenít bennünket, ez a pogány ember.

Akárhány keresztyén nem úgy él, mintha bizonyos volna benne, hogy a mi Istenünk szemei belátnak szíve titkos rejtekébe.

**E számot különösen terjesszük!
Az új évben hozzunk új híveket
a Békeharangnak!**

Vallásos összejövetelek tartatnak:

Budapest, VII., Erzsébet-körút 48. I.:
vasárnap d. e. 10 és d. u. 5 óraker.
kedden este 8 óraker.

Angyalföld, VI., Petneházy-utca 25.:
vasárnap este 8 óraker,
szerdán este 8 óraker.

Szivesen látjuk!

Kiadó és szerkesztő: Melle F. H. Ottó.